

Middelen en voornaamste argumenten

De regeling voor het verlenen van vergunningen aan dienstverrichters die in een andere lidstaat zijn gevestigd en niet beschikken over een vergunning die onder vergelijkbare voorwaarden in hun staat van herkomst is afgegeven, bestaat in een zuiver mechanische toepassing van de voor in Frankrijk gevestigde dienstverrichters geldende regeling en houdt geen enkele rekening met de reeds in het land van herkomst gegeven rechtvaardigingen en zekerheden. Toepassing van de Franse vergunningregeling in die omstandigheden gaat verder dan noodzakelijk is om de belangen van de betrokken artiesten te beschermen. Verder geeft het criterium van het belang van de werkzaamheden van het bureau in het licht van de behoeften aan bemiddeling voor artiesten aan de *Ministre du travail* die verantwoordelijk is voor het verlenen of intrekken van vergunningen, een volledig discretionaire bevoegdheid om een buitenlandse dienstverrichter uit te sluiten, omdat er in Frankrijk voldoende Franse bemiddelingsbureaus met een vergunning bestaan.

Het vermoeden van arbeid in loondienst dat geldt voor een artiest van wie vaststaat dat hij een dienstverrichter is die is gevestigd in zijn lidstaat van herkomst waar hij gewoonlijk soortgelijke diensten verricht, vormt op zich een beperking van het vrij verkeer van diensten, omdat het de werkzaamheden van een dienstverrichter die is gevestigd in een andere lidstaat waar hij rechtmatig soortgelijke diensten verricht, verbiedt of belemmert, en verder gaat dan noodzakelijk is om de daaraan ten grondslag liggende doelstellingen te vervullen. Verder is het vermoeden zeer moeilijk te weerleggen en heeft het niet alleen gevolgen voor het sociale zekerheidsstelsel, maar ook voor de betaalde vakanties en de aanvullende pensioenregeling. Zelfs wanneer het zonder onderscheid op nationale artiesten en op artiesten uit andere lidstaten wordt toegepast, vormt het vermoeden een ten opzichte van het nagestreefde doel onevenredige beperking die de werkzaamheden van artiesten die in andere lidstaten zijn gevestigd waar zij rechtmatig soortgelijke diensten verlenen, belemmert of minder aantrekkelijk maakt.

Verzoek van de Court of Appeal (England & Wales), Civil Division, van 15 juni 2004 om een prejudiciële beslissing in de gedingen tussen, respectievelijk, Michael Jason Clarke en Frank Staddon Ltd, en J. C. Caulfield en K. V. Barnes enerzijds, en Marshalls Clay Products Ltd anderzijds

(Zaak C-257/04)

(2004/C 217/25)

De Court of Appeal (England & Wales), Civil Division, heeft bij beschikking van 15 juni 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 16 juni 2004, in de gedingen tussen, respectievelijk, Michael Jason Clarke en Frank Staddon Ltd, en J. C. Caulfield en K. V. Barnes enerzijds, en Marshalls Clay Products Ltd, anderzijds, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Vormt een contractueel bindende afspraak tussen een werkgever en een werknemer, inhoudende dat een bepaald deel van het aan de werknemer betaalde loon het „gecumuleerd vakantiegeld” (een afspraak die bekend staat als „rolled up holiday pay”) van de werknemer vertegenwoordigt, een schending van het recht van de werknemer op een jaarlijkse vakantie met behoud van loon krachtens artikel 7 van richtlijn 93/104/EG⁽¹⁾ van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd?
2. Zou het antwoord op de eerste vraag anders luiden wanneer het bedrag dat de werknemer ontvangt, voor en na het van kracht worden van de bindende afspraak even hoog is, zodat de afspraak niet resulteerde in de toekenning van aanvullend loon, maar eerder in de toerekening van een deel van het aan de werknemer uit te betalen loon aan het vakantiegeld?
3. Wanneer het antwoord op de eerste vraag bevestigend luidt, is er dan sprake van een schending van het recht op jaarlijkse vakantie met behoud van loon krachtens artikel 7, wanneer die betaling in aanmerking wordt genomen met het oog op verrekening ervan met het door de richtlijn toegekende recht?
4. Is het noodzakelijk, teneinde te voldoen aan de verplichting krachtens artikel 7 van richtlijn 93/104/EG om te waarborgen dat een werknemer jaarlijks een vakantie met behoud van loon van ten minste vier weken wordt toegekend, dat de betaling aan de werknemer wordt gedaan in de loonperiode waarin hij zijn jaarlijkse vakantie opneemt, of is het voor naleving van artikel 7 voldoende dat de betaling gedurende het jaar in termijnen wordt gedaan?

(¹) Richtlijn 93/104/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd. PB L 307 van 13.12.1993, blz. 18 – 24.

Verzoek van de High Court of Justice, The Person Appointed by the Lord Chancellor, op grond van Section 76 van de Trade Marks Act 1994, on Appeal from the Registrar of Trade Marks, van 26 mei 2004 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Elizabeth Emanuel en Continental Shelf 128 Ltd

(Zaak C-259/04)

(2004/C 217/26)

De High Court of Justice, The Person Appointed by the Lord Chancellor op grond van Section 76 van de Trade Marks Act 1994, on Appeal from the Registrar of Trade Marks, heeft bij beschikking van 26 mei 2004, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 16 juni 2004, in het geding tussen Elizabeth Emanuel en Continental Shelf 128 Ltd, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

ARTIKEL 3, LID 1, SUB G, VAN RICHTLIJN 89/104 VAN DE RAAD ⁽¹⁾

- 1) Kan een merk tot misleiding van het publiek leiden en mag het dus krachtens artikel 3, lid 1, sub g, niet worden ingeschreven in de volgende omstandigheden:
- de aan het merk verbonden goodwill werd overgedragen samen met het bedrijf dat de waren produceert waarop het merk betrekking heeft;
  - vóór de overdracht was het merk voor een aanzienlijk deel van het relevante publiek een aanduiding dat een bepaald persoon betrokken was bij het ontwerpen of creëren van de waren waarvoor het werd gebruikt;
  - na de overdracht werd een aanvraag tot inschrijving van het merk ingediend door de rechtverkrijgende; en
  - op het tijdstip van indiening van de aanvraag dacht een aanzienlijk deel van het relevante publiek ten onrechte dat het gebruik van het merk aanduidde dat die persoon nog steeds betrokken was bij het ontwerpen of creëren van de waren waarvoor het merk werd gebruikt, en allicht werd het koopgedrag van dit deel van het publiek daardoor beïnvloed?
- 2) Indien het antwoord op de eerste vraag niet onvoorwaardelijk bevestigend luidt: welke andere elementen moeten in aanmerking worden genomen bij de beoordeling of een merk tot misleiding van het publiek kan leiden en dus krachtens artikel 3, lid 1, sub g, niet mag worden ingeschreven? Is het in het bijzonder relevant dat het gevaar van misleiding waarschijnlijk metertijd zal afnemen?

ARTIKEL 12, LID 2, SUB B, VAN RICHTLIJN 89/104 VAN DE RAAD

- 3) Kan een ingeschreven merk als gevolg van het gebruik dat ervan wordt gemaakt door de merkhouder of met zijn instemming, het publiek misleiden en dus krachtens artikel 12, lid 2, sub b, vervallen worden verklaard in de volgende omstandigheden:
- het ingeschreven merk en de eraan verbonden goodwill werden overgedragen samen met het bedrijf dat de waren produceert waarop het merk betrekking heeft;
  - vóór de overdracht was het merk voor een aanzienlijk deel van het relevante publiek een aanduiding dat een bepaald persoon betrokken was bij het ontwerpen of creëren van de waren waarvoor het werd gebruikt;
  - na de overdracht werd een vordering tot vervallenverklaring van het ingeschreven merk ingesteld; en
  - op het tijdstip van instelling van de vordering dacht een aanzienlijk deel van het relevante publiek ten onrechte dat het gebruik van het merk aanduidde dat die persoon nog steeds betrokken was bij het ontwerpen of creëren van de waren waarvoor het merk werd gebruikt, en allicht werd het koopgedrag van dit deel van het publiek daardoor beïnvloed?
- 4) Indien het antwoord op de derde vraag niet onvoorwaardelijk bevestigend luidt: welke andere elementen moeten in aanmerking worden genomen bij de beoordeling of een ingeschreven merk als gevolg van het gebruik dat ervan wordt gemaakt door de merkhouder of met zijn instemming, het publiek kan misleiden en dus krachtens artikel 12, lid 2, sub b, vervallen kan worden verklaard? Is het in

het bijzonder relevant dat het gevaar van misleiding waarschijnlijk metertijd zal afnemen?

⁽¹⁾ Eerste richtlijn (89/104/EEG) van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten, PB L 207 van 19.07.1989, blz. 44.

Beroep, op 17 juni 2004 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-260/04)

(2004/C 217/27)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 17 juni 2004 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door K. Wiedner, C. Cattabriga en L. Visaggio als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, doordat het Ministerie van Financiën zonder voorafgaande aanbesteding 329 concessies voor het aannemen van weddenschappen op paardenwedrennen heeft hernieuwd, het algemene transparantiebeginsel en de verplichting tot openbaarmaking die voortvloeit uit de bepalingen van het EG-Verdrag inzake de vrijheid van vestiging (artikelen 43 en volgende) en inzake het vrij verrichten van diensten (artikel 49 en volgende) heeft geschonden;
- de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ofschoon concessies voor het aannemen van weddenschappen op paardenwedrennen niet binnen de werkingssfeer van richtlijn 92/50/EEG betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening ⁽¹⁾ vallen, blijkt uit het arrest in zaak C-324/98, *Telaustria* ⁽²⁾, dat de nationale administraties die dergelijke concessies verlenen, zich niettemin moeten houden aan de fundamentele regels van het Verdrag in het algemeen, en in het bijzonder aan het verbod van discriminatie op grond van nationaliteit, dat is verankerd in de bepalingen van het EG-Verdrag betreffende de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten (respectievelijk artikelen 43 en volgende en 49 en volgende).

Die beginselen gelden zowel voor de toewijzing van de concessies als voor de verlenging of hernieuwing ervan. Voor het gemeenschapsrecht staat de verlenging of de hernieuwing van een concessie immers gelijk met het verlenen van een nieuwe concessie, waarbij dat recht in acht moet worden genomen.

Zoals het Hof echter in zijn arrest van 18 november 1999, zaak C-275/98, *Unitron Scandinavia en 3-S* ⁽³⁾, heeft verduidelijkt, verplicht het beginsel van non-discriminatie op grond van nationaliteit „onder meer tot transparantie, opdat de aanbestedende dienst zich ervan kan vergewissen dat het wordt nageleefd”.